

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: A. F.
bytem

zastoupen Mgr. Václavem Voříškem
advokátem se sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha

proti
žalovanému: Krajský úřad kraje Vysočina
sídlím Žižkova 57, 587 33 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 5. 2018, č. j. KUJI 35902/2018,
sp. zn. OOSČ 73/2016 OOSC/29,

takto:

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žalobce n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se n e p ř i z n á v á náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 5. 2018, č. j. KUJI 35902/2018, sp. zn. OOSČ

73/2016 OOSC/29 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, odboru dopravy, ze dne 2. 12. 2015, č. j. MMJ/OD/21125/2015-9 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupku“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 3. 9. 2015 v 8:27 hod. jako řidič motorového vozidla tov. zn., RZ:, na silnici č. I/38, ve směru jízdy Znojmo-Jihlava, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci Suchá (50 km/h) o 14 km/h. Silničním radarovým rychloměrem zn. Ramer 10C hlídky OSD Policie ČR Jihlava mu byla naměřena rychlost 67 km/h. Po odečtu možné odchylky měřícího zařízení pak byla nejnižší naměřená rychlost vozidla stanovena na 64 km/hod. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

3. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve shrnul skutkový stav věci a dosavadní průběh řízení, přičemž dospěl k závěru, že podané odvolání není důvodné. Pokud se jedná o námitky směřující proti zjišťování skutkového stavu věci a správnosti provedeného měření rychlosti, žalovaný předně uvedl, že žalobce závěry prvostupňového správního orgánu ohledně rychlosti vozidla zpochybnil pouze s odkazem na vlastní neověřitelné výpočty.
4. Konkrétně žalovaný zdůraznil, že žalobce za tímto účelem použil blíže neurčený letecký snímek místa spáchání přestupku získaný z internetu, do kterého na základě uvedených informací orientačně vyznačil polohu vozidla a další skutečnosti, které podle něj prokazují, že policisté postupovali při měření rychlosti v rozporu návodem k obsluze rychloměru. Podle žalovaného nelze tímto výpočtem vnést do dokazování důvodné pochybnosti, neboť je z povahy věci nepřesný a nepřezkoumatelný. Spáchání přestupku bylo spolehlivě prokázáno na základě podkladů, které jsou ve správním spisu založeny.
5. Dále se žalovaný neztotožnil ani s námitkou žalobce, že bylo měření provedeno nezpůsobilou osobou. V tomto ohledu žalovaný uvedl, že byl rychloměr obsluhován příslušníky dopravní policie, jejichž pracovní činnost obnáší dohled nad bezpečností a plynulostí silničního provozu, včetně kontroly dodržování nejvyšší dovolené rychlosti. Je tedy logické, že jsou policisté za tímto účelem proškoleni. Ve správním řízení navíc nevystaly žádné důvodné pochybnosti o tom, že bylo při měření rychlosti postupováno v souladu s návodem k obsluze. Na záznamu přestupku je zachyceno vozidlo žalobce, přičemž princip fungování daného rychloměru vylučuje, aby se v radarovém svazku nacházelo jiné vozidlo.
6. Co se týče výše uložené pokuty, žalovaný neshledal v postupu prvostupňového správního orgánu žádné pochybení. Žalobce má v evidenční kartě řidiče celkem devět záznamů, což ve vztahu k hodnocení jeho osoby svědčí o tom, že má sklon k páčání přestupků. Stejně tak bylo jako přítěžující okolnost správně zohledněno, že došlo

k překročení nejvyšší dovolené rychlosti v ranních hodinách, a to na frekventované části pozemní komunikace. Údajná tíživá finanční situace žalobce nebyla nijak doložena, přičemž uložená pokuta není likvidační.

7. Kromě toho se žalovaný neztotožnil ani s námitkou nedostatečného vymezení místa spáchání přestupku. Konkrétně poukázal na skutečnost, že došlo ke spáchání přestupku v malé obci Suchá, a to na pozemní komunikaci, které je dlouhá pouze 250 metrů. Konkretizace místa spáchání přestupku proto byla provedena ve výroku a odůvodnění prvostupňového rozhodnutí dostatečným způsobem.
8. K tomu žalovaný doplnil, že je z provedených důkazů zřejmé rovněž místo, kde bylo měření rychlosti provedeno. Nesprávné uvedení ulice Budějovická pouze v záznamu přestupku není samo o sobě schopno tyto závěry důvodně zpochybnit. Podobně žalovaný odmítl námitku nesprávného uvedení doby spáchání přestupku. Ze všech provedených důkazů je zřejmé, že byla rychlost vozidla změřena dne 3. 9. 2015.
9. Stejně tak žalovaný odmítl jako nelogické tvrzení žalobce, že byla v místě spáchání přestupku přechodným dopravním značením stanovena nejvyšší dovolená rychlost jízdy na 60 km/h. Přechodné dopravní značení se totiž používá v případě potřeby snížení nejvyšší dovolené rychlosti, a to typicky z důvodu omezení silničního provozu.
10. Žalovaný poté nepřisvědčil ani námitce žalobce, že dával přednost vozidlu s právem přednosti jízdy. Přestože nebylo dané tvrzení nijak doloženo, není podle žalovaného v uvedeném případě povinností řidiče zrychlit, ale naopak zastavit nebo jiným způsobem umožnit průjezd vozidla s právem přednosti jízdy. Za tímto účelem byla pozemní komunikace dostatečně široká.

III. Žaloba

11. Žalobce namítal, že mu bylo ze strany správních orgánů znemožněno podání námítky podjatosti, neboť mu byla na žádost sdělena totožnost oprávněné úřední osoby prostřednictvím datové zprávy až tři dny před vydáním napadeného rozhodnutí. Žalobce se s touto informací seznámil současně s obsahem napadeného rozhodnutí, protože se do datové schránky přihlašuje periodicky.
12. Podle názoru žalobce se jednalo o záměr žalovaného, aby žalobce nemohl podjatost úřední osoby namítat, pakliže bylo jeho žádosti vyhověno až po několika letech, a to těsně před vydáním napadeného rozhodnutí. V této souvislosti žalobce poukázal na negativní vztah úřední osoby vůči Ing. J., který byl rovněž v jiných rozhodnutích vystaven kritice za to, že dosahuje jako zmocněnec nezanedbatelných výsledků.
13. Dále žalobce namítal, že došlo k zániku odpovědnosti za přestupek, neboť byl ve skutečnosti spáchán dne 9. 3. 2015, nikoliv dne 3. 9. 2015, jak je uvedeno v podkladech pro vydání rozhodnutí. Žalovaný tvrzení žalobce odmítl, aniž by provedl výslech policistů. V záznamu přestupku byla navíc nesprávně uvedena ulice Budějovická, což pochybnosti o správnosti zbývajících údajů podporuje.
14. Žalobce rovněž nebyl před vydáním nového rozhodnutí (po zrušení původního rozhodnutí žalovaného soudem) vyzván k tomu, aby se k věci vyjádřil.

15. Kromě toho žalobce považoval postup správních orgánů za nezákonný ve vztahu k výši uložené sankce. Konkrétně namítal, že nebyla zohledněna rozhodovací činnost v jiných případech a délka řízení. Současně měly správní orgány porušit zásadu zákazu dvojího přičítání, když zohlednily skutečnost, že byl přestupek spáchán v zastavěné části obce (znak skutkové podstaty). Nevypořádaly se ani s návrhy žalobce na doplnění dokazování ohledáním místa spáchání přestupku a s jeho tvrzením, že je v tíživé finanční situaci. Ke spáchání přestupku navíc došlo v blízkosti značky značící začátek obce.
16. Za nepřezkoumatelné považoval žalobce také úvahy žalovaného o hustotě silničního provozu, která byla dovozována jen z toho, že byla rychlost změřena v ranních hodinách. K těmto úvahám se žalobce nemohl vyjádřit. Stejně tak nebyl aplikován institut zahlázení odsouzení, neboť správní orgány přihlížely ke všem záznamům v evidenční kartě řidiče. Prvostupňový správní orgán současně nezdůvodnil, proč není na místě snížení paušální částky nákladů řízení.
17. Pokud se jedná o subjektivní stránku přestupku, žalobce považoval za nedostatečné úvahy prvostupňového správního orgánu, který pouze konstatoval absenci úmyslu, ale nezdůvodnil blíže nedbalostní formu zavinění. Povinností správních orgánů je přezkoumatelně zdůvodnit, jaká forma nedbalosti byla jednáním řidiče naplněna.
18. Dalšími námitkami žalobce brojil proti provedení měření rychlosti. Konkrétně namítal, že nebyl dodržen návod k obsluze, a to z důvodu nesprávného úhlu měření a neustavení rychloměru rovnoběžně s vozovkou. V tomto ohledu žalobce odkázal na geometrickou analýzu, která byla v rámci doplnění odvolání doložena. Současně doplnil, že správní orgány neprovedly žádný z navrhovaných důkazů (výslech policistů, znalecký posudek ČMI) a naopak žalobcem zpracovanou analýzu hodnotily, aniž by byla provedena jako důkaz během ústního jednání. Úvahy správních orgánů ohledně nepřesnosti geometrické analýzy navíc zůstaly v rovině pouhých spekulací.
19. V této souvislosti žalobce namítal, že nelze presumovat proškolení policistů pouze s odkazem na skutečnost, že jejich pracovní činnost spočívá v dohlížení nad dodržováním bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Podle žalobce se jedná o další ničím nepodloženou spekulaci žalovaného, která podporuje pochybnosti o tom, zda bylo měření provedeno v souladu s návodem k obsluze rychloměru.
20. Za nepřezkoumatelné žalobce dále považoval vypořádání námátek ohledně zvýšení rychlostního limitu v místě spáchání přestupku. Žalovaný sice označil tvrzení žalobce za nelogické, ale současně opomenul návrh na provedení důkazu ohledáním. Stejně tak žalovaný k námitce dostatečně nezdůvodnil, proč nemohlo být změřeno jiné vozidlo.
21. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené a prvostupňové rozhodnutí zrušil, uložil žalovanému povinnost k náhradě nákladů soudního řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
22. Závěrem žalobce spolu s právním zástupcem vyslovili nesouhlas s tím, aby byly jejich osobní údaje zveřejňovány na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu, včetně požadavku na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.

IV. Vyjádření žalovaného

23. Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že byly v rámci napadeného rozhodnutí přezkoumatelným způsobem posouzeny všechny námitky, které byly v doplnění odvolání vůči prvostupňovému rozhodnutí uplatněny.
24. Pokud se jedná o námitku opožděného sdělení údajů o oprávněné úřední osobě, žalovaný doplnil, že došlo před vydáním napadeného rozhodnutí na příslušném oddělení k personálním změnám. Žalobce byl tedy před vydáním napadeného rozhodnutí vyrozuměn pouze o tom, že došlo ke změně oprávněné úřední osoby. Na jeho předcházející žádost o sdělení totožnosti oprávněné úřední osoby bylo reagováno již v roce 2016.
25. Před vydáním napadeného rozhodnutí nebyl správní spis nijak doplňován, pročez nebyl dán důvod k tomu, aby byl žalobce k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí opětovně vyzýván. V řízení navíc vystupoval jménem žalobce zmocněnec, který má již rozsáhlé zkušenosti, pročez pro něj nemohlo být vydání nového rozhodnutí (po zrušení původního rozhodnutí soudem) překvapivé.
26. Podle názoru žalovaného je žaloba nedůvodná, pročez krajskému soudu navrhl, aby ji zamítl.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

27. Ve správním spisu se nachází zejména ručně a strojově sepsané oznámení přestupku, úřední záznam, záznam přestupku (včetně výstupní fotodokumentace), výpis z evidenční karty řidiče a v rozhodné době platný ověřovací list rychloměru.
28. Na základě těchto podkladů bylo zahájeno přestupkové řízení a žalobce byl jako obviněný předvolán k ústnímu jednání konanému dne 2. 12. 2015. K jednání se žalobce ani jeho zmocněnec Ing. Miroslav J. nedostavili. Během ústního jednání byly jako důkazy provedeny listiny založené ve správním spisu, které byly doplněny o vyhodnocení záznamu měření (přílohy kontrolní šablony – měření zprava) a návod k obsluze rychloměru na elektronickém nosiči dat (CD).
29. Následně bylo vydáno prvostupňového rozhodnutí, proti kterému se žalobce prostřednictvím zmocněnce dne 28. 12. 2015 odvolal a současně žádal o sdělení údajů o oprávněné úřední osobě odvolacího správního orgánu. V této souvislosti se ve správním spisu nachází vyrozumění žalovaného ze dne 25. 1. 2016, kterým bylo žalobci sděleno, že oprávněnou úřední osobou je Mgr. A. R. Toto vyrozumění bylo doručeno žalobci prostřednictvím jeho zmocněnce dne 29. 1. 2016.
30. Na výzvu prvostupňového správního orgánu bylo dále odvolání dne 22. 1. 2016 doplněno o konkrétní důvody. Následně vydal žalovaný rozhodnutí ze dne 26. 1. 2016, č. j. KUJI 7955/2016, sp. zn. OOSČ 73/2016 OOSC/29 (dále jen „původní rozhodnutí žalovaného“), které bylo následně zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 20. 2. 2018, č. j. 22 A 20/2016-50 (dále jen „zrušující rozsudek“).
31. Žalovaný byl zrušujícím rozsudkem zavázán, aby opětovně posoudil zákonnost prvostupňového rozhodnutí, a to při zohlednění námitek, které byly žalobcem v doplnění odvolání uplatněny. V této souvislosti bylo vydáno nyní projednávanou žalobou napadené rozhodnutí.

32. V dalším řízení byl žalobce informován vyrozuměním žalovaného ze dne 7. 5. 2018 o změně oprávněné úřední osoby, kterou se v předmětné věci stala Mgr. M. V. Toto vyrozumění bylo doručeno žalobci prostřednictvím jeho zmocněnce dne 13. 5. 2018.

VI. Posouzení věci krajským soudem

33. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
34. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
35. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
36. Žaloba **není důvodná**.
37. Žalobce předně namítal, že mu bylo ze strany žalovaného znemožněno namítat podjatost úřední osoby, neboť bylo jeho žádosti o poskytnutí informace vyhověno až po několika letech, a to těsně před vydáním napadeného rozhodnutí. K tomu krajský soud uvádí, že je ve správním spisu založeno vyrozumění žalovaného ze dne 25. 1. 2016, kterým bylo na žádost žalobce ze dne 28. 12. 2015 reagováno sdělením, že oprávněnou úřední osobou je Mgr. A. R. Takto byl žalobce vyrozuměn před vydáním původního rozhodnutí žalovaného o odvolání.
38. Pokud žalobce argumentoval tím, že mu byla daná informace poskytnuta datovou zprávou pouhé tři dny před vydáním napadeného rozhodnutí, vztahuje se jeho námitka k přípisu žalovaného ze dne 7. 5. 2018, kterým byl žalobce ze strany žalovaného jednostranně (nikoliv na žádost) vyrozuměn o tom, že je ve věci novou oprávněnou úřední osobou Mgr. M. V.
39. Z argumentace žalobce není zřejmé, kterou z výše uvedených úředních osob považuje za podjatou ve smyslu ust. § 14 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Přestože bylo jeho žádosti žalovaným vyhověno již v roce 2016, podjatost Mgr. A. R. v průběhu přestupkového řízení nenamítal. Žalobce navíc v žalobě kromě nepravdivého tvrzení o opožděném vyhovění žádosti poukázal pouze na existenci negativního vztahu oprávněné úřední osoby ke zmocněnci Ing. M. J., který měl být vystaven v jiných řízeních neodůvodněné kritice.
40. Krajský soud je toho názoru, že se jedná o účelovou a nijak nepodloženou námitku. Žalobce totiž neuvádí v podstatě žádné konkrétní důvody, který by nasvědčovaly tomu, že byla původní nebo nová oprávněná úřední osoba podjatá. V tomto ohledu nelze považovat za dostačující obecné a ničím podložené tvrzení o kritice Ing. J. v jiných přestupkových řízeních, která ani nebyla v žalobě nijak označena.

41. Přestože tedy byla žalobci informace o změně oprávněné úřední osoby prakticky sdělena až s doručením napadeného rozhodnutí, nelze z toho automaticky dovozovat, že se jedná o osobu, která by měla vlastní zájem na výsledku řízení. Jak již bylo výše uvedeno, žalobce nesdělil žádné skutečnosti, které by nestrannost nové či původní oprávněné úřední osoby důvodně zpochybnil (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20. 3. 2019, č. j. 41 A 46/2018 – 39; odkazovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz).
42. Za důvodnou krajský soud nepovažoval ani námitku prekluze, kterou žalobce dovozoval z toho, že mělo ke spáchání přestupku dojít dne 9. 3. 2015, tedy nikoliv dne 3. 9. 2015, jak bylo uvedeno ve výroku a odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. V tomto ohledu je nutné vycházet z jednotlivých podkladů pro vydání rozhodnutí, ve kterých je jako datum spáchání přestupku jednotně uvedeno 3. 9. 2015, na což ostatně výslovně odkázal také žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
43. Žalobce rozporoval správnost uvedeného údaje pouze s odkazem na skutečnost, že je v záznamu přestupku nesprávně vymezeno místo měření rychlosti na ulici Budějovická, která se v obci Suchá vůbec nenachází. Krajský soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že tento nedostatek nemá sám o sobě za následek zpochybnění časového údaje, který je shodně uveden na několika různých podkladech a takto je převzat i do skutkové věty výroku prvostupňového rozhodnutí (srov. dikci „dne 3. 9. 2015 v 08:27 hod.“). Z toho důvodu nebylo nutné provádět další dokazování výsledkem policistů, kteří dokumentaci přestupku prováděli, pakliže žalobce jejich nestrannost důvodně nezpochybnil.
44. Stejně tak nelze přisvědčit ani námitce, že došlo ze strany žalovaného k procesnímu pochybení, pokud žalobce nevyzval k vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí předtím, než bylo vydáno napadeného rozhodnutí. Žalobce byl v předvolání k ústnímu jednání ze dne 19. 10. 2015 poučen ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu, ale svého procesního práva nevyužil. Po zrušení původního rozhodnutí žalovaného výše uvedeným rozsudkem nebylo dokazování nijak doplňováno, protože nebyl dán žádný důvod k tomu, aby byl žalobce v tomto směru opětovně vyrozuměn.
45. Kromě toho žalobce brojil proti nezákonnosti výše uložené sankce. Co se týče argumentace ve vztahu k nezohlednění všech zákonných kritérií, není podle názoru zdejšího soudu povinností správního orgánu uvádět v odůvodnění rozhodnutí o přestupku dosavadní rozhodovací praxi v jiných případech. Žalobce ostatně neuvedl jediný konkrétní případ svědčící o tom, že prvostupňový správní orgán postupoval v rozporu se zásadou legitimního očekávání podle ust. § 2 odst. 4 správního řádu.
46. Za relevantní nelze považovat ani délku řízení, která je závislá na individuálních okolnostech případu. V nyní posuzované věci došlo k vydání prvostupňového rozhodnutí již několik měsíců po spáchání přestupku. Následné zrušení původního rozhodnutí žalovaného se samozřejmě v celkové délce řízení negativně projevilo, což však nemá samo o sobě vliv na závažnost přestupku.
47. Za porušení zásady dvojího přičítání poté krajský soud nepovažoval skutečnost, že bylo při úvaze o výši pokuty zohledněno místo spáchání přestupku. Prvostupňový správní orgán se sice omezil na konstatování, že byla nejvyšší dovolená rychlost překročena v zastavěné části obce, ale žalovaný tyto závěry dále upřesnil. Konkrétně zdůraznil, že

se jedná o frekventovanou pozemní komunikaci, a to v místě, kde je zvýšený pohyb chodců díky blízké autobusové zastávce, kulturnímu domu, obecnímu úřadu a další infrastruktuře.

48. Skutková podstata přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu zakotvuje pouze jeho formální znaky, aniž by reflektovala různou míru společenské škodlivosti a závažnosti jednání spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci, na jejímž území může být v konkrétních místech dána zvýšená intenzita provozu, výskytu chodců apod.
49. Pokud tedy správní orgány tyto okolnosti na základě znalosti místních podmínek zohlednily, nejednaly podle názoru zdejšího soudu v rozporu se zákazem dvojího přičítání. Současně lze důvodně očekávat vyšší hustotu provozu a zvýšený pohyb chodců v ranních hodinách (08:27 hod.) ve všední den, a to v kontextu plnění pracovních, studijních a dalších povinností obyvatel.
50. Žalobce naopak namítal, že v rozhodnou dobu nebyl na místě spáchání přestupku žádný provoz a nenacházel se zde ani žádný chodec, což navrhoval prokázat ohledáním. Podle názoru krajského soudu by tímto způsobem nemohlo být spolehlivě zjištěno, jaké podmínky silničního provozu panovaly v daném místě během provedeného měření rychlosti. Uvažovat lze pouze o zohlednění běžných podmínek provozu, které zde panují, což je možné učinit na základě vlastní znalosti správního orgánu, který je projednáváním přestupků spáchaných v dané lokalitě pověřen (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 16. 4. 2019, č. j. 33 A 54/2017 – 52).
51. Žalovaný dále sice výslovně neposuzoval, zda došlo ke spáchání přestupku v blízkosti dopravní značky značící začátek obce, ale v rámci odůvodnění rozhodnutí výslovně uvedl, že se jedná o velmi malou obec, přičemž je rozhodný úsek silnice č. I/38 dlouhý pouze 250 metrů. Z toho lze usoudit, že se výše uvedená infrastruktura nachází na malém prostoru, který je dopravním značením začátku a konce obce ohraničen.
52. K tomu krajský soud dodává, že se nejednalo o jediné okolnosti, které správní orgány při úvaze o výši uložené pokuty zohlednily. Prvostupňový správní orgán považoval za přitěžující okolnost rovněž skutečnost, že žalobce nejvyšší dovolenou rychlost překročil o 14 km/h, přičemž se s ohledem na evidenční kartu řidiče jedná o osobu, která má sklon k páchání daného druhu přestupků. Žalovaný poté doplnil, že finanční tíseň nebyla ze strany žalobce nijak doložena a uložená pokuta není likvidační.
53. Krajský soud v této souvislosti nerozporuje tvrzení žalobce, že správní orgány v zásadě nemohou bez dalšího přihlížet ke všem záznamům v evidenční kartě řidiče, neboť musí zvážit přiměřené použití institutu zahlázení odsouzení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2011, č. j. 8 As 82/2010 – 55). Z toho ovšem nelze dovodit, že by správní orgány nemohly přestupkovou minulost zohlednit při hodnocení osoby pachatele, což učinily také v nyní posuzovaném případě.
54. Stejným způsobem se vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 27. 9. 2017, č. j. 1 As 252/2016 – 48, když uvedl, že: „Ačkoliv má být institut zahlázení odsouzení použit na základě analogie při ukládání sankcí při přestupkovém řízení, neznamená to, že by k přestupkům nebylo možné přihlídnout při hodnocení osoby

stěžovatele, pokud jde o jeho sklony porušovat pravidla provozu na pozemních komunikacích, případně jakým způsobem.

55. Krajský soud dále uvádí, že nebyly splněny zákonné podmínky pro snížení paušální částky nákladů řízení podle ust. § 79 odst. 5 věty třetí správního řádu (účinného ke dni vydání rozhodnutí o přestupku), ve které je stanoveno, že: *„V případech hodných zvláštního zřetele lze výši paušální částky na požádání snížit.“*
56. Jak vyplývá ze správního spisu, žalobce žádnou žádost o snížení paušální částky nákladů řízení nepodal a ani takové tvrzení nevznsl. Prvostupňový správní orgán proto nebyl ex offio povinen rozhodovat o snížení paušální částky náhrady nákladů správního řízení. Pokud v odůvodnění rozhodnutí přesto konstatoval, že nejsou dány důvody zvláštního zřetele umožňující snížení částky náhrady nákladů, nejedná se o vadu, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí o přestupku (viz rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 30. 8. 2019, č. j. 72 A 21/2018 – 23).
57. Co se týče otázky zavinění, bylo v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí výslovně uvedeno, že k odpovědnosti za daný přestupek postačuje zavinění z nevědomé nedbalosti, kdy pachatel nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ačkoliv to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. K tomu prvostupňový správní orgán doplnil, že se žalobce ani jeho zmocněnec před vydáním rozhodnutí o přestupku k věci nevyjádřili, protože bylo dovozeno zavinění ve formě nedbalosti.
58. Krajský soud dává žalobci částečně za pravdu, že se správní orgány mohly více zabývat subjektivní stránkou přestupku, která je předmětem dokazování a musí být řádně zdůvodněna. Na druhou stranu je vhodné doplnit, že se žalobce dopustil jako řidič motorového vozidla přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti, přičemž si musel být vědom toho, že svým jednáním může ohrozit plynulost a bezpečnost silničního provozu.
59. Obdobným způsobem se vyjádřil Nejvyšší správní soud v již odkazovaném rozsudku ze dne 27. 9. 2017, č. j. 1 As 252/2016 – 48: *„Vzhledem k jednání, jehož se dopustil, tedy překročení rychlosti při řízení motorového vozidla, si musel být vědom možného ohrožení zákonem chráněných zájmů, jako je ochrana života, zdraví či majetku účastníků dopravního provozu. V tomto případě tak zmíněné obecné zákonné konstatování, že postačuje zavinění z nedbalosti, považuje kasační soud ze strany správního orgánu za dostačující. Stěžovatel nevyvolal žádnou pochybnost ohledně zavinění, přičemž vzhledem k jednání, kterým došlo k přestupku, bylo možné konstatovat nedbalostní zavinění bez bližšího odůvodnění.“*
60. Další skupinou námitek žalobce brojil proti provedení měření rychlosti. Předně namítal, že bylo měření rychlosti provedeno v rozporu s návodem k obsluze, a to kvůli nedodržení předepsaného úhlu měření a neustavení rychloměru rovnoběžně s vozovkou. V tomto směru žalobce považoval postup žalovaného za nezákonný, neboť neprovedl žádné další důkazy a předloženou geometrickou analýzu spekulativně odmítl jako nevypovídající.
61. K tomu krajský soud předně uvádí, že je dokazování v přestupkovém řízení ovládáno zásadou omezené materiální pravdy, což znamená, že jsou správní orgány povinny

zjistit skutkový stav věci bez důvodných pochybností. Pokud žalobce v doplnění odvolání navrhl celou řadu dalších důkazů, nevzniká tím správním orgánům automaticky povinnost k jejich provedení, pakliže považují skutkový stav za spolehlivě zjištěný a své závěry přezkoumatelně zdůvodní (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2015, č. j. 2 As 142/2015 – 51, a ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89).

62. V případě překročení nejvyšší povolené rychlosti se spáchaný skutek dokazuje primárně listinou o naměřené rychlosti vozidla, která bývá zásadně podpořena oznámením přestupku, úředním záznamem a platným ověřovacím listem rychloměru (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2016, č. j. 6 As 50/2015 – 38). Samozřejmě nelze vyloučit ani provedení dalších důkazů, a to zejména tehdy, pokud je z výstupní fotodokumentace rychloměru zřejmé, že došlo k chybě měření nebo bylo postupováno v rozporu s návodem k obsluze.
63. V nyní posuzované věci je ovšem na záznamu přestupku vozidlo žalobce spolehlivě zachyceno (včetně RZ), aniž by pořízený snímek vyvolával pochybnosti o tom, že byl rychloměr ustaven rovnoběžně s vozovkou. Mezi změřeným vozidlem a rychloměrem se nenachází žádná překážka. Co se týče dalšího vozidla, jehož přední část byla na snímku zachycena, nenacházelo se v radarovém svazku, o čemž svědčí také měřící zpráva, která byla do správního spisu založena.
64. Žalobce v zásadě zpochybnil správnost provedeného měření rychlosti pouze s odkazem na vlastní geometrickou analýzu. Krajský soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že se nejedná o znalecký posudek ani odborné vyjádření, ale naopak výpočet, který byl založen na nepřesných a neověřitelných údajích. Konkrétně byla geometrická analýza provedena do mapky místa spáchání přestupku pořízené pravděpodobně z veřejně dostupných map, a to s blíže neurčeným a nekvalitním rozlišením. Jednotlivé osy byly poté do mapky zaneseny pomocí GPS souřadnic (viz záznam přestupku), na základě nichž ovšem nelze s naprostou přesností určit polohu rychloměru a ani úhel, kterým bylo měření rychlosti provedeno.
65. Taková nepřesnost vstupních dat v podstatě vylučuje použití takové geometrické analýzy jako způsobitelného důkazu. Nejedná se navíc o samostatnou listinu, ale pouze o součást argumentace žalobce proti správnosti provedeného měření rychlosti, která nebyla jinak ničím podložena.
66. K tomu je vhodné doplnit, že na nepřesnost a nepoužitelnost obdobných podkladů upozornil také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019 – 33: „*Správnost geometrické analýzy a matematických výpočtů přestupců ve věcech, na jejichž obraně nějak participovaly osoby spojené s Motoristickou vzájemnou pojišťovnou (vedle advokáta Mgr. Václava Voříška jde též o advokáta Mgr. Jaroslava Topola), se nepotvrdila ani poté, co si správní orgány vyžádaly vyjádření autorizovaného metrologického střediska (výrobce daného měřicího zařízení).*“
67. Žalovaný proto nepochybil, pokud geometrickou analýzu jako důkaz neprovedl, přičemž ve vztahu ke zbývajícím návrhům na doplňování dokazování s odkazem na podklady založené ve správním spisu uvedl, že jsou nadbytečné.

68. Stejně tak nepovažoval krajský soud za důvodnou námitku, že samotná absence dokladu o proškolení policistů k manipulaci s použitým rychloměrem může zpochybnit závěr o tom, že bylo měření provedeno v souladu s návodem k obsluze (založen ve správním spisu). V tomto ohledu lze přisvědčit tvrzení žalobce, že měl žalovaný v odůvodnění rozhodnutí explicitně rozlišovat praktickou schopnost policisty od existence potvrzení o absolvování konkrétního typu školení. Krajský soud však nepovažuje toto pochybení za vadu mající za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
69. Naopak se krajský soud zcela ztotožňuje se závěrem žalovaného, že lze způsobilost policistů k provádění měření rychlosti dovozovat z toho, že se jedná o běžnou součást výkonu plnění služebních povinností. V této souvislosti bylo Nejvyšším správním soudem již v minulosti judikováno, že měření laserovým rychloměrem z povahy věci není činností extrémně složitou, přičemž lze vycházet z předpokladu, že měření prováděl policista, který v zásadě věděl, co činí; zejména tak lze soudit v případě, že služba u dopravní policie je pravidelnou náplní práce daného policisty (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2015, č. j. 2 As 202/2014 – 50).
70. Kromě toho nepovažoval krajský soud za důvodnou ani námitku odvolávající se na údajné zvýšení nejvyšší dovolené rychlosti v místě spáchání přestupku na 60 km/h, a to přechodnou dopravní úpravou. Předně je třeba zdůraznit, že přechodné dopravní značení je ze své podstaty využíváno pouze za účelem dočasné či přechodné úpravy podmínek silničního provozu. Pokud by tedy byl ze strany žalovaného proveden důkaz ohledáním s takovým časovým odstupem od spáchání přestupku, nemohl být nijak přispět ke zjištění skutkového stavu věci.
71. Bez ohledu na tuto skutečnost se jedná o námitku, která byla žalobce uplatněna až v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, aniž by byla jakkoliv doložena. Krajský soud se poté ztotožňuje s úvahou žalovaného, že není logické, aby byla na určitém místě přechodným dopravním značením nejvyšší dovolená rychlost zvýšena. Naopak je zcela standardní, že tímto způsobem dochází k dočasnému snížení nejvyšší dovolené rychlosti v místě, kde je silniční provoz omezen například z důvodu opravy pozemní komunikace nebo dopravní nehody. Námitka žalobce se proto jeví jako zcela účelová, mající za cíl toliko vyhnout se odpovědnosti za spáchaný přestupek.
72. V žalobě byl současně vysloven nesouhlas s tím, aby byly osobní údaje žalobce a jeho právního zástupce zveřejňovány na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu, včetně požadavku na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci. K tomu krajský soud uvádí, že se jedná o již běžnou součást žalob podávaných výše uvedeným právním zástupcem. Nejvyšší správní soud v tomto ohledu opakovaně judikoval, že je anonymizace účastníků řízení dostatečným způsobem zajištěna (uvedeny jsou pouze iniciály). Pokud se jedná o právního zástupce, krajský soud se ztotožňuje s tím, že zveřejňování jeho osobních údajů v souvislosti s výkonem advokátní praxe obecně podléhá jinému právnímu režimu, resp. požívá jinou míru právní ochrany.
73. Ve zbytku lze odkázat například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2018, č. j. 8 As 64/2018-44: „*Zveřejňování a anonymizace rozhodnutí tohoto soudu se řídí § 129 a násl. Směrnice č. 3/2017, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1. 7. 2017. Podle § 130 odst. 2 při anonymizaci nahradí kancelář v záhlaví*

rozhodnutí u fyzických osob jména a příjmení iniciálami; ostatní údaje týkající se těchto osob zcela smaže. V odůvodnění nahradí veškeré anonymizaci podléhající údaje u fyzických osob iniciálami, případně jinými vhodnými zkratkami, které znemožní jejich ztotožnění. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa žalobce nejsou v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Iniciály žalobce nejsou podle zdejšího soudu v daném případě údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvodu, aby nebyly zveřejněny. Jak již Nejvyšší správní soud judikoval (srov. např. rozsudek ze dne 31. 5. 2012, čj. 9 Ans 5/2012-29), jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupováním klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem nejsou iniciály advokáta a jeho sídlo, které je již ze své povahy údajem veřejným. S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že způsob, jakým zdejší soud standardně zveřejňuje anonymizované verze svých rozhodnutí, neporušuje ani v této věci právo na ochranu osobních údajů či soukromí žalobce anebo Mgr. Václava Voříška.“

VII. Závěr a náklady řízení

74. Ze všech shora uvedených důvodů bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
75. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 17. prosince 2019

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.